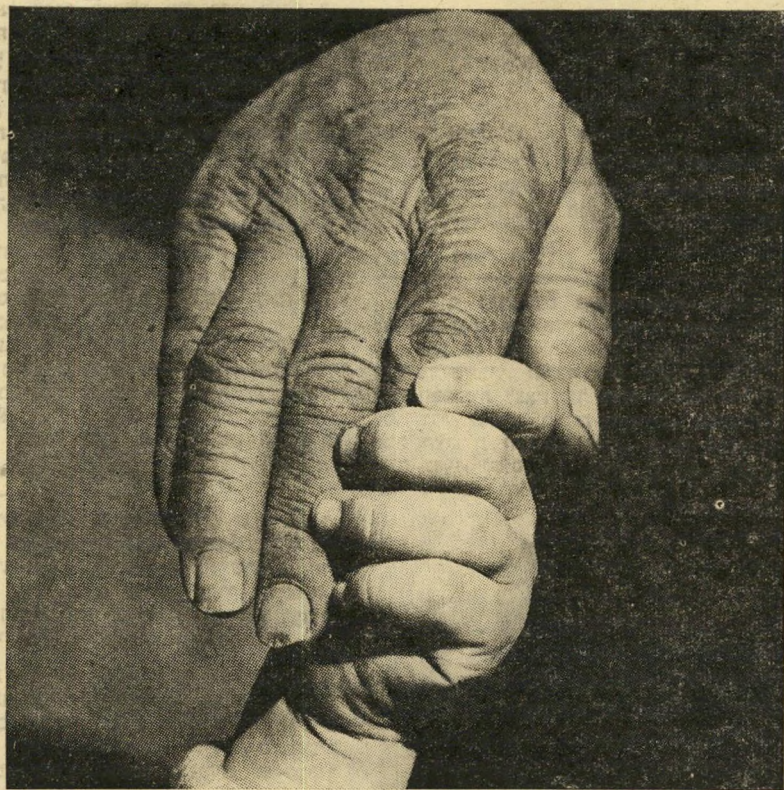

ידו של תינוק. האוחזת ביד המנוסה של דוד חזק ונאמן - כך ראו רוב אזרחי ישראל את יחסי ישראל וארצות-הברית בשנים הראשונות אחרי הקמתה של המדינה. אולם בחודשים האחרונים גבר והלך הפיקפוק באמיתות תמונה זו בלב ישראלים רבים, ולעיני מאות-אלפים מהם הודקרה שאלה גורלית -

אמריקה: בן-הברית האבוד?

מאת

אורי אבנרי

השבוע חלבו עשרות מליונים בני-אדם אל הקלפי ובחרו את ה-מוסד המחוקק הקובע את גורל ישראל.

הם לא היו ישראלים, והם לא בחרו בכנסת-ישראל. נבחרים ישבו בעיר רחוקה על גדות ה-נהר פוטומאק, הנושאת את שמו המהולל של מצביא מלחמת-העצ-מאות האמריקאית, ושינגטון.

אולם זוהי עובדה שאין לערער עליה בשנה השביעית אחרי ה-תימת מגילת-העצמאות הישרא-לית: תשעים וששה חברי הסי-נאט האמריקאים משפיעים על גורלה של ישראל לא פחות, ואולי יותר, מנבחריהם של אזרחי יש-ראל עצמם.

משך כמה שנים נראתה עובדה זו טבעית למדי, וכמעט לא הפ-

ריעה לאיש. ארצות-הברית היתה המדינה הנאורה שהושיטה את ידה מעבר לים בשעת-צרה, הצביעה בעד הקמתה של מדינת-ישראל, הזרי-מה לתוכה כספים עצומים. הישראלים התרגלו לתופעה זו. ראו בה כמעט תופעת-טבע שלא תשתנה לעד. רק מעטים מאוד ידעו מה היה הרקע האמיתי של תמיכת אמריקה בישראל בשנים הקשות ביותר. וגם מעטים אלה לא הסיקו מיריעתם זו לקח.

אולם מאז התחלפה הממשלה האמריקאית, והנשיא דווייט אייזנהואר

וככל תופעת-אנוש היא עלולה ל-השתנות. לעיני ישראלים נדהמים התגבש קו מדיני חדש. למדינות-ערב הובטה ונשלח נשק, מדינאים אמריקאים כמעט התחננו לתמוך-תם וניסו לארגנם כמערכת-הגנה מרחבית ללא השתתפות ישראל. המשטרים הרקובים ביותר של ה-פיאודליזם הערבי קיבלו תמיכה מעשית, רמטכ"ל ישראלי הועלב בפומבי בו בזום שהודבק אות-הצטיינות על חזהו של רמטכ"ל עיראקי.

כל חלק וחלק של קו זה עשוי היה לשנות באופן מכריע את מ-עמדו וגורלו של מליון ושש מאות אלף אזרחי ישראל. המדיניות ה-ישראלית כודה גויסה למטרה ה-אחת והיחידה להגיב על הקו הא-מריקאי, להשפיע עליו, לשנותו או לכופפו לעתים היה נדמה כי ה-נגדו הלאומי חזר אחורה לימים בהם עצר הישוב את נשימתו מדי

פעם בשמייליוני בריטים בחרו כממשלתם ששלטה אותה תקופה גם על ארץ-ישראל.

אזרחי ישראל שוב אינם יכולים עוד להתחמק מלחשוב על מצב זה אולם בים של סיסמות ופראזות כמעט ולא יכלה המחשבה האובייקטי-בית להתקיים. אי אפשר היה לנתח את המצב מבלי דיפוד קרבן להשמעה. זהו מצב מסוכן. כי לדא יושר פלב וצדילות במחשבה לא יתכן השכון הנפש הדאומי שרק

